

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

«Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΧΑΡΗΚΕ ΤΙΠΟΤΕ»

Είς κομψόν τόμον εξεδόθη τελευταίως υπό του Οίκου Ζηκάκη τόμος διηγημάτων του κ. Κοκκίνου υπό τόν τίτλον «Ο άνθρωπος που δεν χάρηκε τίποτε κ' άλλα διηγήματα».

Είνε άφθονα, βέβαια, τά φιλολογικά βιβλία που εκδίδονται και κυκλοφορούν τόν τελευταίον καιρόν. Σπάνια όμως εύρίσκει κανείς μεταξύ αυτών βιβλία άξια λόγου, βιβλία που να ικανοποιούν όπωσδήποτε τόν άναγνώστην. Το κακόν αυτό, ή θεωμηνία αυτή, μάς ειχαν άναγκάσει ν' άνοιγομε με έπιφυλάξεις, μετά φόβου Θεού, κάθε βιβλίον που έφθανε στό γραφείο μας. Παντού ύπήρχεν ή ίδια φλυαρία. Καμιά εύχαρίστης, καμιά δροσιά, καμιά πνοή, τέλειος μαρσαμός. Μέσα στην γενικήν αυτήν άποκολοκύνθωσιν, που και τών παλαιών άκόμη λογίων τά βιβλία δεν κατώρθωσαν να μάς ικανοποιήσουν, μέσα στην γενικήν αυτήν ξηραίαν, εξεδόθη τό βιβλίον του κ. Κοκκίνου, σαστή λογοτεχνική όασιν μέσα εις την νεο-ελληνικήν φιλολογικήν Σαχάραν. Έκεινο τό όποιον αισθανθήκαμε διαβάζοντες τό βιβλίον αυτό, όμολογοϋμεν, ότι ειχαμε πλύν καιρόν να τό αισθανθοϋμε, άν και έπέρασαν άπό τά χέρια μας δεκάδες, εκατοντάδες άν θέλατε, έργων παλαιών και νέων Έλλήνων συγγραφέων. Δεν θά πούμε μ' άλλους λόγους καμιά ύπερβολή, άν τονίσωμεν, ότι ό κ. Κοκκίνος άντιπροσωπεύει περισσότερο παντός άλλου, τό ελληνικόν διήγημα, τό γνήσιον ελληνικόν διήγημα, τό άρτιον λογοτεχνικώς, τό άπό πάσης άπόψεως άμειπτον, τό μη περιορισμένον στό στενά όρια της ήθογραφίας, τά εύρύτατα και βαθύτατα ψυχολογημένον, τό κατοπτρίζον την ελληνικήν ζωήν, μέχρι τών έλαχίστων της λεπτομερειών, τό φέρον την σφραγίδα του άριστουργήματος.

Μέσα στην συλλογήν του κ. Κοκκίνου υπάρχουν διηγήματα τό όποια δεν θά εξάφνισαν κανένα άν τά συναντοίσε κάποιος με την ύπογραφήν του Μπακασάν, ή όποιουδήποτε άλλου άπ' τους πιο γνωστούς ξένους διηγηματογράφους.

Αν τό ελάχιστον αυτό κριτικόν σημείωμα διδαι έντύπωσιν του διθυράμβου, άς μη άποδοθή τούτο εις ένθουσιασμόν της στιγμής ή εις άπόδοσιν φιλικής ύποχρεώσεως. Γράφομεν άλλως την κρίσιν μας ψύχραιμα και λακωνικά, θλιβόμενοι διότι ό χώρος δεν μάς επέτρεπει να επεκταθώμεν.

Υπάρχουν εις την συλλογήν του κ. Κοκκίνου διηγήματα άριστουρηματικά, όπως εινε ό «Ανθρωπος που δεν χάρηκε τίποτα» ή τόσο ψυχολογημένη και θλιβερά αυτή ιστορία ένός άμοιρου και φτωχού άνθρώπου, τό «Παιδί του Μαλτέζου», τό «Ξύλινο πόδι» κτλ.

Συνιστώμεν σ' όλους τό βιβλίον αυτό του κ. Κοκκίνου και ίδια στους νέους λογίους, οι όποιοι δεν κατώρθωσαν να δημιουργήσουν τίποτε τό άξιον λόγου μέχρι σήμεραν...

φωγε άπ' τή μήνην μου. Κάτι που ειχα ξεχάσει. Ο γιατρός τότε μου επέτρεψε να ρωτήσω σχετικώς όλους τους ύπηρέτες του πύργου. Μα κανένας άπ' αυτούς δεν κατώρθωσε να με βοηθήσθ. Στο τέλος πίστεψα πράγματι ότι διατηρώ καλά τή μήμην μου, ότι δεν ειχα ξεχάσει τίποτε...

Αφού πέρασαν άρκετές μερες ό γιατρός μου επέτρεψε να σηκωθώ και να κάνω ένα μικρό ταξίδι. Ειχα πείσι ως τό Λονδίον όπου νοσήλασα τόν πατριό μου πύργο. Ένα άπόγευμα λοιπόν μπήκα σ' ένα ταξί καθύστε δίπλα στον σωφφέ και τουδωσα τή διεύθυνσι του πύργου μου. Τ' αυτοκίνητο άρχισε να τρέχη με μεγάλη ταχύτητα. Σε λίγο φάνηκαν τά ψηλά δέντρα του πύργου. Πλησάσομεν. Η μεγάλη πόρτα της εισόδου ήταν άνοιχτή. Κ' ένας κηπουρός σεκότανε σά χαζός άπ' τό μέσα μέρος. Διέσχισα τόν κήπο νευρικά και έκανα ήλο τό γύρο του πύργου, σάν κάτι να ζητούσα.

Στήν πόρτα κοντά, άπ' έξω άπ' τ' άμαξοστάσιο σταμάτησα. Κι' όπως δεν ύπήρχε κανένας λόγος να σταματήσω σ' αυτό τό μέρος. Προχώρησα μηχανικώς, έμπήκα μέσα και σέ μά γωνιά ειδα τό σιδερένιο σκελετό να κουνιέται έδώ και κει ! Μέσα άπ' αυτό τό σιδερένιο κλουβί κάτι έσταζε, αιγά, σταγόνα, σταγόνα...

Αμέσως τότε θυμήθηκα τό φίλο μου, τή φάρσα πουθέλε να παίξω, κι' ότι άλλο ειχε συμβεί...Φόβη με κατέλαβη...Και χωρίς να ξέρω τί κάνω πετάχθηκα τρομαγμένος έξω, κι' άρχισα να φωνάζω...

Όταν έβγάλαμε τόν Σταίν άπό τά σιδερένια του δεσμά ήταν νεκρός. Ειχε άρχισοι μάλιστα να σαλπίξ η...

Νά γιατί μ' άποφύγοντο όλοι έδώ μέσα. Αλλά τί φταίω έγω για ότι συνέβη ;...

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο Δουμάς και ο Λήρες

Γινόταν κάποτε λόγος ένόπιον του 'Αλεξάνδρου Δουμά για τή χηρεία και τις χήρες. — Τι να σάς πώ, ειπεν ό εύφυέστατος συγγραφέας, έγω τούλάχιστον δε μπορώ να παραδεχθώ πως ύπαρχουν χήρες άπαρη-

γόρητες. — Μα καλά, του άπήνησε κάποιος, λησμονείτε λοιπόν την Άρτεμισία και τό περίφημο μνημείο που άνέγειρε στον Μαύσωλο, τόν άντρα της ;

— Ναι, και σήμερα άκόμη θά μπορούσε να βρεθί μά Άρτεμισία να κατασκευασή ένα τέτοιο μνημείο με την διαφορά μόνο πως άμα θά έβαζε και την τελευταία πέτρα, θά παντρευόταν τόν άρχιτέκτονα.

Μία άπάντησι στέν μέλλοντα Ναπολέοντα Γ'.

— Τι θά κάνετε άν γινόμεν αυτοκράτωρ ; ρώτησε μια μέρα ό πρίγκιψ Ναπολέον τόν περίφημον δημοκράτην Αιμίλιον Ζιραρντέν.

— Ύψηλότατε, θά πήγαινα στό Βέλγιο, όπου θάμνα έλο τόν καιρό της βασιλείας σας.

— Όλο τόν καιρό της βασιλείας μου !

— Α ! ειπε χαμογελώντας ό Ζιραρντέν, θά εταν τόσο λίγος αυτός ό καιρός !

Μία άπάντησι του Μέντελσον

Κάποτε, ρώτησαν τόν συγγραφέα της ιστορίας της Έλληνικής Έπαναστάσεως και γιού του μεγάλου μουσουργού Μέντελσον :

— Ποιό νομίζετε πως εινε τό πιο έφίμηρο άπ' τα έργο του πατέρα σας ;

— Έγω, άπήνησεν άπλά αύός.

Ο Λουδοβίκος ΙΕ' κι' ό Λεϋστρες

Όταν ό Λουδοβίκος 15ος εταν άκόμη παιδί, έβγαινε μια μέρα περιπατο με τόν δάσκαλό του. Στην πόρτα τών άνακτόρων βρισκόταν κάποιος λούστρες, που χαιρέτισε τόν μικρο βασιλέα. Ο δάσκαλός του άφίοντιας τό χέρι του βασιλέως άπέδωκε στον λούστρο τό χαιρετισμό.

— Πώς, κύριε, χαιρετάτε έναν ύπηρέτη ; ρώτησεν ό βασιλέως.

— Μεγαλειότατε, άπήνησεν ό δάσκαλος, προτιμώ να χαιρετήσε έναν ύπηρέτη, παρα να πουν πως ένας ύπηρέτης εινε πιο ένθησής άπό μένα...

Α δικος φέβες

— Ηφραχιά μου ή γυναίκα, έλεγε κάποιος σέναν φημισμένο γιατρό, ειχε πάντα τό φόβο μήν τύχη και την θάψουν ζωντανή. Σας παρακαλώ να ξετασετε καλά τό πτώμα, και να πιστοποιήσετε τόν θάνατο.

— Ποιόν εχετε γιατρό ;

— Τόν κύριον Π.

— Μπορείτε να μείνετε ήσυχος ; ή γυναίκα σας άσφαλώς δεν θά ταφή ζωντανή.

Ένα ανέκδοτο του Μείσσονιέ

Ένας Άμερικανός, προσέφερε κάποτε στον διάσημο ζωγράφο Μείσσονιέ για κάποιο έργο του δέκα χιλιάδες φράγκα.

— Θέλω ειχοσι, ειπε ό καλλιτέχνης.

— Έλάτε δά, ειπεν ό Άμερικανός, αυτό δεν τό κάνετε ούτε σέ μια μέρα.

— Ίσως, άπήνησεν ό Μείσσονιέ, έκοπίασα όμως δεκαπέντε χρονια για να μάθω να τό κάνω σέ μια μέρα.

Άρσις βαρών !...

Ο κ. Π., άμόρφωτος νεόπλουτος, προσποιείται τόν βιβλιόφιλο. Προχθές την συνήνησε στό δρόμο, ό πονηρός κ. Ε., τή στιγμή που κουβαλούσε υπό μά' ης δυό άγκυριδες τόμους.

— Με βλέπεις..., λέγει χαμογελώντας ό Π. Τό πάθος μου δε μ' άφινει. Κάθε μέρα κουβαλώ στό σπίτι και νέα βιβλία.

— Θανασιώδη, λέει σοβαρά ό Ε., κάνεις πολύ καλά, ή γυμναστική όφειλει...

ΛΙΑΝ ΠΡΟΣΕΧΩΣ 'Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ, ΛΙΑΝ ΠΡΟΣΕΧΩΣ